

"זוהר"
מאת : שרלוט לוי

פנים. מסדרון בית הספר. יום

דלתות בית ספר נפתחות. אנחנו נכנסים אל תוך מסדרון ארוך וריק. מהגב אנחנו רואים את זוהר (8) ג'ינג'י רזה רץ לבפנים, בידיו טרומבון בתוך קייס. הוא מסתובב אחורה, מחייך אל מיכל אמא שלו (אוף) וניגש אל אחת הכיתות. הוא פותח את הדלת שמסתירה אותו מעינינו. הדלת לא נסגרת, ועכשיו מיכל (36), ג'ינג'ית גם היא, מתקרבת, ניגשת אל הדלת ונעמדת מאחוריו.

פנים. כיתה. יום.

מיכל מניחה יד על הכתף של זוהר, ומעבר לכתפיים שלה אנחנו רואים כיתה של ילדים בערך בני 8, כולם צוחקים ומסתכלים על הלוח. מישהו צייר עליו ילד עם שיער צבוע אדום, טרומבון יוצא מישבנו כמו זנב. מתחת לציור נכתב "איש הטרומבון". הצחוק של הילדים הופך מעומעם כשמיכל קוראת את מה שכתוב. היא מסתכלת מטה על בנה, שדמעה מתחילה להופיע בקצה אחת מעיניו. הוא מנגב אותה מהר. הצחוק שוב חד כשאנחנו מסתכלים חזרה על הכיתה, אחד הילדים מצביע על זוהר והצחוק מתגבר.

פנים. בית. יום.

זוהר ומיכל נכנסים הביתה. הבית יפה וגדול, ומסודר עד הפרט האחרון. פסנתר כנף גדול ממלא את הסלון, וישנה הרגשה של מוזיאון - הכל שביר ובוגר. זוהר נעלם במעלה מדרגות מסוגננות, מעליהן תלוי, ממוסגר, גזיר עיתון ובו תמונה של אמו, עם הכותרת "הניתוח שקטע את הקריירה של זמרת האופרה מיכל אהרוני".

פנים. חדר. יום.

ידה של מיכל פותחת את הדלת לחדרו של זוהר. זוהר שוכב על המיטה, פניו מחופרים בתוך הכרית. מבטה זז ממנו אל החדר. שלוש תמונות תלויות על הקיר - שתיים של זוהר והוריו בטיולים שונים, ואחת שבה רואים את זוהר בן הארבע, מחבק ביד אחת חבר בן גילו. על קיר אחר פוסטר של כריסטיאן לינדברג (נגן טרומבון מפורסם), ומתחתיו גלובוס עגול מפלסטיק. מיכל ניגשת אל זוהר ומחבקת אותו. הם מחליפים מספר מילים, ולאט לאט זוהר מתעודד טיפה. הוא מתיישב, ואמו מביאה לו את הטרומבון, משכנעת אותו לנגן לה. הוא נענה לה.

חוץ. רחוב. יום.

מיכל הולכת ברחוב תעשייתי, מלא בחנויות בגדים, חנויות חשמל וטמבוריות. היא מחזיקה את הטרומבון בידיה, בתוך הקייס שלו. היא עוצרת ליד כוך פינתי קטן, בין שתי חנויות בגדים של רשתות ענק. בכוך יושב איש מבוגר מאד ועובד. אחרי שיחה קטנה הוא מתחיל לחרוט משהו על הטרומבון. האמא מחייכת עם עיניים עצובות.

פנים. אולם קונצרטים. לילה.

זוהר, כבר בשנות העשרים, עומד על במה גדולה באולם קונצרטים. אנחנו רואים אותו מנקודת מבטה של אמו, שיושבת בדיוק באמצע האולם, מוקפת במאות אנשים שיושבים על כסאות אדומים ומקשיבים לנגינתו. הוא מבצע קטע סולו, מתוך My Funny Valentine. על הבמה לידו עשרות נגנים ומנצח התזמורת. מיכל מביטה מטה, על הברכיים שלה מונח ברושור של הקונצרט, פתוח בעמוד השלישי, שם מתנוססת תמונה גדולה של זוהר, מתחתיה כתוב - התזמורת הסימפונית הישראלית מארחת את מאסטר זוהר אהרוני.

הקונצרט מסתיים, האורות נדלקים והקהל מתחיל להתפזר. רעשים של צחוק ושל דיבור, מישהו מזמזם את My Funny Valentine. גם התזמורת מתפזרת אט אט, הפסנתרנית והמתופף הולכים ומחזיקים ידיים, נגני כלי המיתר מצחקקים בדרכם לבירה, שלוש חלילניות מדברות בקול נסער ביניהן, וכולם באווירה חברית ומוכרת. כולם מלבד זוהר.

הוא יושב על כסאו, מנקה את הטרומבון. אמו יושבת באולם ריק מקהל, בין מאות כסאות אדומים, ומסתכלת עליו. אנחנו מתקרבים אליו, רואים את פרצופו, את עיניו העצובות והמרוכזות, ואז את המטלית שמחליקה במורד הטרומבון כמעט עד למטה, ונעצרת בנקודה בה חרוט: "איש הטרומבון".